

“No tenen feina, no tenen menjar, no tenen habitatge i no tenen autoestima”

Dm, 25/09/2012 per Catalunya Religió

(CR) “No tenen feina, no tenen menjar suficient, no tenen habitatge i no tenen autoestima”. Aquestes són les conseqüències reals de la crisi sobre les persones que va denunciar l’arquebisbe de Barcelona en ofici de festa major a la basílica de la Mare de Déu de la Mercè. El cardenal **Martínez Sistach** va pronunciar una homilia amb un fort component social davant de les autoritats polítiques i militars assistents a la celebració, entre ells l’alcalde de Barcelona i el president de la Generalitat, **Xavier Trias** i **Artur Mas**. Sistach va denunciar “una esquerra cada vegada més gran en termes de desigualtat i pobresa, l’augment de l’atur, en especial el de llarga durada, l’increment de l’economia submergida, el desgast dels mecanismes de protecció familiar i el retrocés dels serveis socials de titularitat pública”.

Per això, el cardenal va demanar a l’administració pública “que doni prioritat als serveis socials en bé dels pobres que dia a dia van creixent no replegant progressivament els serveis socials, i ens interpel·la a tots - persones, famílies, grups, partits, sindicats, empresariat, institucions i comunitats eclesials - per tal de realitzar les actuacions pertinents que puguin contribuir eficaçment a la solució de la crisi”.

Martínez Sistach va estar acompanyat del bisbe auxiliar de Barcelona, **Sebastià Taltavull**; el bisbe de Sant Feliu, **Agustí Cortés**; i l’auxiliar de Terrassa, **Salvador Cristau**. En l’homilia també es va referir a l’actualitat del missatge d’alliberament de captius que va impulsar la fundació de l’Orde de la Mercè: “Avui hi ha moltes menes d’esclavituds que impedeixen a les persones realitzar-se plenament i als pobles aconseguir el seu degut desenvolupament segons la seva pròpia identitat”.

En [l’homilia](#), que reproduïm íntegrament, també va recordar la visita de **Benet XVI** a Barcelona.

Homilia del cardenal de Barcelona Lluís Martínez Sistach en la Missa de la

---

solemnitat de la Mare de Déu de la Mercè

Avui celebrem la solemnitat de la Mare de Déu de la Mercè, Patrona de la ciutat de Barcelona i de la Província Eclesiàstica integrada per l'arxidiòcesi de Barcelona i les diòcesis de Sant Feliu de Llobregat i de Terrassa. Amb aquest motiu i seguint una llarga tradició ens apleguem amb joia per celebrar junts l'Eucaristia, com un acte cabdal de la festa major de la ciutat.

Aquesta entranyable Basílica de la nostra Patrona i la constant protecció espiritual i material que ens atorga la Mare de Déu de la Mercè estan ben presents en la història de la nostra ciutat i formen part de la nostra identitat que ve de molt lluny; les nostres arrels cristianes són molt profundes i continuen donant saó i fruits en els nostres dies.

Demà farà 50 anys que visquérem una jornada dolorosíssima per les catastròfiques inundacions en diverses comarques de Catalunya, amb moltíssims morts i desapareguts, fet que suscità una meravellosa solidaritat en les persones, grups i institucions de la societat. En aquesta celebració encomanem els difunts i els seus familiars.

El missatge de la Paraula de Déu que avui hem escoltat és plenament positiu per al bé de les persones i de la societat, responent a les necessitats i als reptes que tenim en la nostra convivència social. Aquest missatge que ve encarnat en la vida dels cristians i en les obres i institucions que realitza l'Església a casa nostra, manifesten palesament la nostra aportació positiva i enriquidora a les persones i a la societat catalana.

L'acció de l'Església ha de ser sempre evangelitzadora, però avui encara és més necessari que ho sigui realment, tenint en compte la realitat del nostre Occident europeu i del nostre país. Estem en una societat plural en la que, en l'aspecte religiós, es dona una creixent increença i indiferència. Estem davant d'un allunyament cada vegada més radical de la fe i de l'antropologia cristiana. Com ha afirmat Benet XVI, "nacions que en un temps tenien una gran riquesa de fe i de vocacions ara estan perdent la seva identitat, sota la influència nociva i destructiva d'una certa cultura moderna".

Davant d'aquesta situació no ens podem deixar endur per la desesperança i la passivitat. Ens cal retrobar els fets i els continguts originaris de la nostra fe. En aquest sentit, és molt clarificadora aquesta afirmació del llibre dels Fets dels Apòstols que descriu sintèticament la vida de les primeres comunitats cristianes: "Tots eren constants a escoltar l'ensenyament dels apòstols i viure en comunió fraterna, a partir el Pa i assistir a les pregàries" (2, 42).

Aquests són els eixos de les primeres comunitats: acollir la doctrina dels apòstols, com a testimonis de tot el que Jesucrist havia fet i havia ensenyat; celebrar el culte, en especial la Fracció del Pa, nom primitivament donat a la celebració de l'Eucaristia; i viure en la comunió, en el sentit de crear un estil de vida fraternal a l'interior de les comunitats i també en el sentit de fer actes de solidaritat efectiva amb els pobres i marginats de cada lloc i de cada moment.

En el nostre món que és en part creient i en part no creient, els cristians no hem d'imposar la fe, però no podem deixar de proposar-la amb convenciment, amb paraules i amb obres. Els cristians volem ser una Església fidel a la fe i solidària amb els qui pateixen. I volem ser una Església que confessa, que anuncia i que

ofereix Jesucrist als homes i dones del nostre entorn. No podem oblidar el que ens ha dit Benet XVI en la seva primera encíclica, que “no es comença a ser cristià per una decisió ètica o una gran idea, sinó per la trobada amb una Persona que dóna un nou horitzó a la vida”. Aquesta persona és Jesucrist.

Les lectures bíbliques que hem escoltat ens han parlat d'alliberament, de lluita contra el pecat que esclavitzava i de superació de les mancances materials que fan sofrir les persones. Tot això és el que posa en relleu 'ideal de la Mercè', és a dir, l'obra que la Mare de Déu de la Mercè va inspirar a Sant Pere Nolasc i que ha estat una realitat a partir del 10 d'agost de 1218, en què en l'altar major de la Catedral de Barcelona es va instituir l'Orde de la Mercè.

La Mare de Déu de la Mercè va promoure el naixement de l'Orde del Pares Mercedaris amb una finalitat molt important i de molta actualitat social i cristiana. L'Orde va néixer per alliberar els captius que estaven privats de llibertat en les presons. El Pare Miquel d'Esplugues ens diu que Nostra Dona Santa Maria va dignar-se descendir a Barcelona no pas en faisó d'amazona espiritual, o sia, com a capitana esforçada de cap de llinatge de tropa, sinó com a suavíssima redemptora de captius. Per això, els mercedaris realitzaven aquest servei preuat comerciant -molt propi també del nostre país, Catalunya- amb els qui tenien empresonats els cristians i, en tot cas, si això calgués, donant-se ells mateixos en rescat dels qui gemegaven en les presons de moreria (cf. Del llibre “Nostra Senyora de la Mercè”).

L'ideal de la Mercè és ben actual al nostre temps, malgrat els segles que hagin transcorregut des de la fundació de l'Orde. Avui hi ha moltes menes d'esclavituds que impedeixen a les persones realitzar-se plenament i als pobles aconseguir el seu degut desenvolupament segons la seva pròpia identitat. Són esclavituds que tenen la seva arrel en l'egoisme humà, en definitiva, en el pecat. L'alliberament de les esclavituds ens proporciona la llibertat, condició indispensable per assolir una vida humana i cristiana plena i autèntica.

Certament, la Mare de Déu de la Mercè està íntimament vinculada a l'alliberament, a la llibertat i a la vida. Ella de la mateixa manera que a les noces de Canà va intercedir en favor d'aquells esposos i que amb la creació de l'Orde mercedària va contribuir en l'alliberament dels presoners acut també avui a Jesús intercedint per tants i tants germans nostres que sofreixen i que sofrim amb més intensitat les greus conseqüències de l'actual crisi econòmica, penso especialment en els cinc milions de persones que s'han quedat sense feina en tota Espanya, i el 53% dels joves que no tenen treball.

A més d'aquestes xifres alarmants, són molt preocupants les situacions dramàtiques que genera l'atur en les persones, en les famílies i en la mateixa societat. Quan vénen a Càritas demanen feina. Joan Pau II, dirigint-se als treballadors i empresaris a Barcelona, deia que “d'un atur perllongat en neix la inseguretat, la manca d'iniciativa, la frustració, la irresponsabilitat, la desconfiança en la societat i en si mateix. S'atrofien les capacitats del desenvolupament personal, es perd l'entusiasme, l'amor al bé, sorgeixen les crisis familiars, les situacions personals desesperades i llavors es cau fàcilment -sobretot els joves- en la droga, l'alcoholisme i la criminalitat”. Avui hi ha moltes persones que tenen quatre mancances; no tenen feina, no tenen menjar suficient, no tenen habitatge i no tenen autoestima. Des de Càritas constatem l'existència a Espanya d'una esquadra cada vegada més gran en termes de desigualtat i pobresa,

L'augment de l'atur, en especial el de llarga durada, l'increment de l'economia submergida, el desgast dels mecanismes de protecció familiar i el retrocés dels serveis socials de titularitat pública.

Així, doncs, la crisi econòmica que vivim i les seves conseqüències són un problema de primera magnitud i demana a l'Administració que doni prioritat als serveis socials en bé dels pobres que dia a dia van creixent no replegant progressivament els serveis socials, i ens interpel·la a tots -persones, famílies, grups, partits, sindicats, empresariat, institucions i comunitats eclesials- per tal de realitzar les actuacions pertinents que puguin contribuir eficaçment a la solució de la crisi.

A la vegada, la solidaritat ens exigeix viure amb sobrietat i amb austeritat per poder compartir més amb el qui més els manca i per posar els fonaments d'un canvi de sistema econòmic mundial. Ens cal créixer en valorar més el ser que el tenir, ens cal dominar l'instint desmesurat de guany i de possessió, ens cal entendre i acceptar la finalitat universal dels béns de la creació i el sentit social de la propietat privada, ens cal acceptar amb totes les seves conseqüències que la persona és el centre de la societat i el treball és necessari i està al seu servei.

Desitjo agrair a Càritas, a les parròquies i institucions eclesials el que estan fent per ajudar a un nombre cada dia més gran de pobres. Vull agrair especialment la tasca de més de nou mil voluntaris de Càritas, així com també l'esforç de tantes persones i famílies que amb la seva col·laboració econòmica fan que es pugui dur a terme. Estem aplicant el que Benet XVI, en la seva històrica presència a Barcelona els dies 6 i 7 de novembre de 2010, ens digué al Nen Déu: "En aquests moments, en què moltes llars passen serioses dificultats econòmiques, els deixebles de Crist hem de multiplicar els gestos concrets de solidaritat efectiva i constant, manifestant així que la caritat és el distintiu de la nostra condició cristiana". Vull agrair al Parlament de Catalunya el seu reconeixement per la tasca que realitza Càritas Catalunya en atorgar-li un guardó per unanimitat.

Que la Mare de Déu de la Mercè presenti al seu Fill les joies i les penes de tots els qui vinguin a aquesta Basílica on els pobres troben misericòrdia, els oprimits assoleixen la llibertat veritable i tots els homes i totes les dones es revesteixen de la dignitat dels fills de Déu.

Barcelona, 24 de setembre de 2012